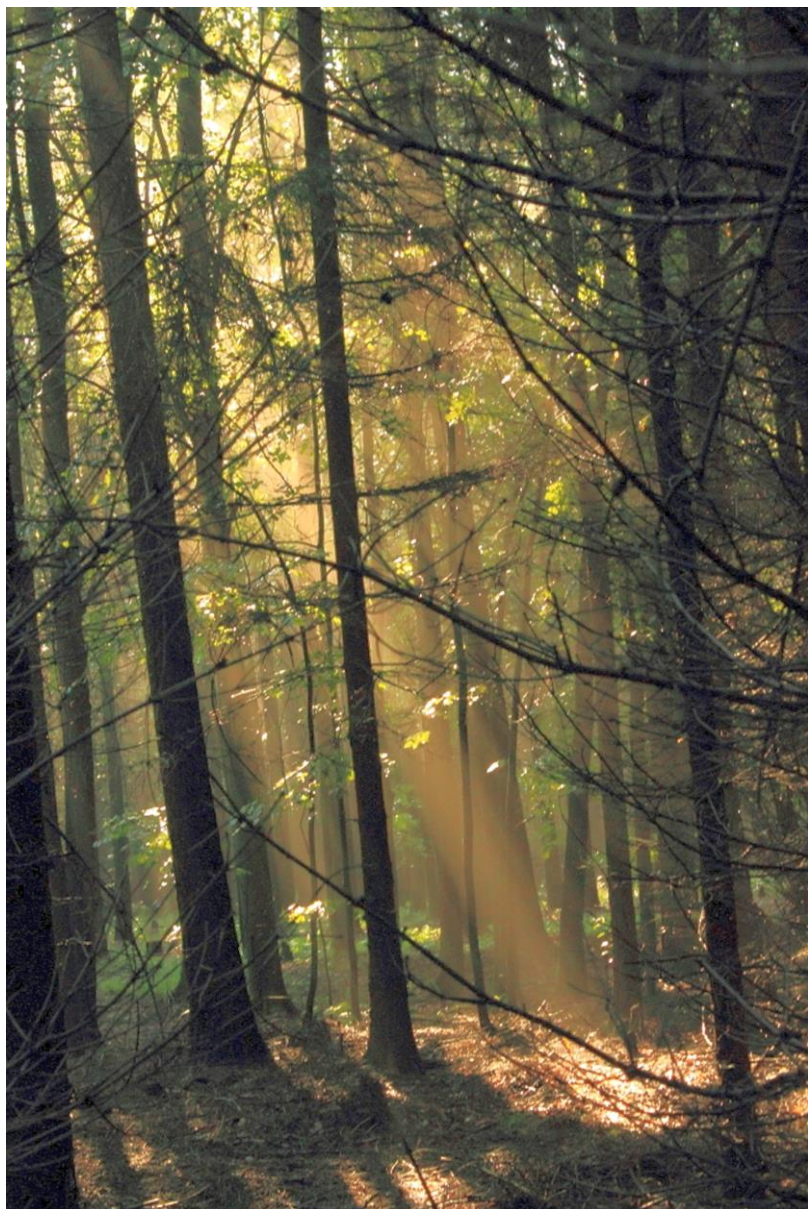

Tajemný les

kolektiv autorů

Tajemný les

Poutavý a trochu pohádkový příběh pro čtenáře od 11let

Kapitola první

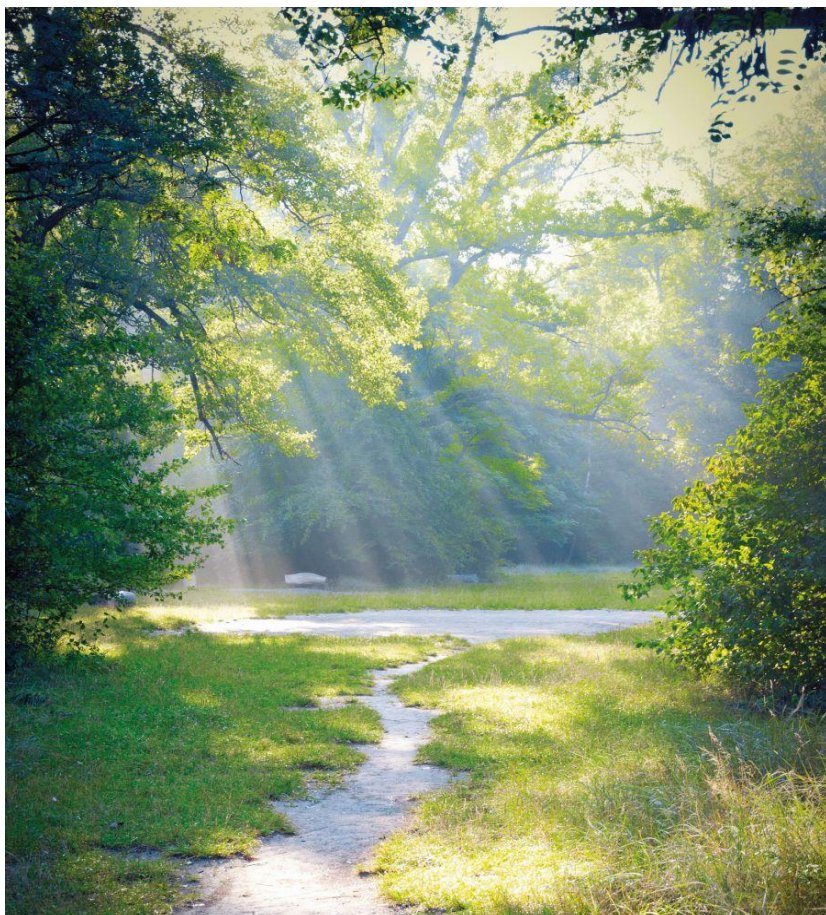
Kdo tančí v Tajemném lese?

Zapadající slunce obléklo nebe do oranžově rudé až šarlatové noční košile. Vzduch omamně voněl blížícími se prázdninami. V lese na Sněžné se utiřil vítr. Sluneční paprsky již neprotínaly větve stromů tak, jako v ranních hodinách. Šeřilo se. Přicházel čas na divotvorná kouzla noci. Pavouk znovu a znovu navlékal večerní rosu na pavučiny. Bzučení lesa rozvážně utichalo, než docela zmlklo. Zvolna nastával čas pro noční reje lesních tvorů a čarodějné víření nadpozemských bytostí. Z nory pod smrkem vykoukla lstivá liška a kdesi za vysokými duby zadupal zádumčivý jezevec. Svou přítomnost z hloubi lesa ohlásil všem i dychtivý sýček. Hluboký lesní hvozd byl barevný a dojemně krásný.

Jakýsi potomek někdejšího barona z nedalekého zámku si řekl, že chce mít své rozlehlé panství neobvykle přitažlivé a nevšedně zajímavé. Na rozlehlém zvlněném pozemku plném bludných balvanů a malých potůčků proto nechal vysázet obrovské množství stromů. Slunce házelo zlatavě rudou záplavu na dnes už stoleté velikány, blízké rozložené duby a vzpřímené topoly. Dlouhé větve smrků se téměř dotýkaly mechu.

Vyšla první hvězda.

Oči celého lesa se stočily na chlapce, který si najednou uvědomil, jak daleko se dostal od domova. Rád pozoroval zvěř. Šel tiše a procházku si užíval, dokud si neuvědomil, že tak hluboko v lese sám ještě nikdy nebyl. Stromy se náhle rozestoupily a objevila se zelená planinka zahalená v mlze.

Slunce již zmizelo za mraky a za hory. Planinku ozářily první bloudivé paprsky večerního měsíce.

„Nos má jako bambuli!“ zahihňal se kdosi.

„Je ošmikaný pěkně nakrátko!“

„A je to pěkné vyžle!“

„A ty ušmudlaný brejle na nose!“

David se zastavil. Co jsou zač, ty hlasy? O kom to mluví?

Posunul si brýle a zaostřil zrak. Po mechu lehce poskakovaly dívčí postavičky v průsvitných šatech a s křídly složenými na zádech. Připomněly mu holky ze třídy, které pilují taneční číslo na školní slavnost Dne letního slunovratu.

Dvě z nich seděly na nízké větvičce břízy a nepokrytě se mu posmívaly. Šaty měly samý třpyt a lesk, samou kytičku, jako na fotkách, které mu jednou ukazoval děda. Tehdy mu vyprávěl o svém mládí a divoké hudbě a o tom, co prožíval v zaniklých a dávných letech. Jejich vlasy mu připomněly zkroucenou vlnu z rozpáraných svetrů, z nichž babička plete celé rodině teplé zimní fusekle.

„Víly?“ vydechl nechápavě.

Natáhl k nim ruku, aby se přesvědčil, jestli jsou postavičky pravé a jestli nespí. Ony však nečekaně zapištěly.

„Nesahej na nás! Potrháš nám šaty! Jsou utkané jen z pavučin a ranní rosy! Stačí jeden prudší pohyb a budeme muset otravovat toho protivného pavouka, aby nám je vyspravil.“

David tu stál s otevřenou pusou.

„Nechodte k potoku, ti zelení myslivci tam zase střílejí,” zabručelo nějaké tmavé zvíře zleva, „mířit sice neumí, ale štěstí mají. Schytl jsem to do tlapy.”

David s úžasem pozoroval právě příchozího velkého hnědého medvěda. Víly k němu hned přilétly a hnědého bručouna začaly ošetřovat kapkami rosy. Přitom ho chlácholily, aby se nebál.

„Moment, holky, já sám,” ozvalo se z houští a před vykuleným Davidem se zjevil zvláštní skřítek, který vypadal jako Dědeček s kloboukem. Ten by mu mohla kdejaká hřibovitá houba závidět. Dotkl se rány na medvědově pracce zvláštní střapatou květinou a rána se vmžiku zacelila. Bum!

Ze stromu seskočil hejkal. Davida omylem srazil k zemi.

„Jejda, já nechtěl,” zaslechl David vteřinu předtím, než omdlel.

Když znovu pootevřel oči, pochopil, že se mu nic nezdá. Až do teď si noční výpravu užíval a najednou taková záhada! Skupinka záhadných bytostí postávala kolem něho a ze všech stran ho starostlivě pozorovala.

„To je malér, to je malér! Určitě nás prozradí.”

„Ále. Je to malej kluk, nikdo mu nebude věřit.”

„Malej? Má určitě metr šedesát. Bude mu takových dvanáct!”

David zamrkal očima a pak je široce otevřel. Víly radostně zatleskaly. Jejich obavy se ihned rozplynuly.

„Probouzí se!“ vykřikly.

Skřítek s kloboukem mu pod nosem zamával omamně vonící květinou. David se neubráníl a kýchl. Podivné bytosti kolem něho se s úlevou rozesmály.

„Človíčku, červíčku, co pohledáváš v těchhle končinách?“

„Já... my jsme tu s našima na chatě pod lesem. Šel jsem se jen projít. Je přece moc lákavé, být sám v lese.“

„Bez mámina komandování, co?“ uchichtl se skřítek. „Už to slyším, jak říká: „Nech ten klacek, vypíchneš si oko, na nic nesahej, ušpiníš se, neskákej do tý louže, chichi, no nemám pravdu?“

David přikývl.

„Jo, máma umí být příšerně starostlivá.“

Ale teď by se k ní nejradši vrátil. Je totiž už dost pozdě. Určitě o něho má strach!

David se posadil a mnul si bouli na hlavě.

„Já jsem fakt nechtěl,” omlouval se znovu hejkal. „Můžu na oplátku pro tebe něco udělat. Máš nějaké přání?“

David se krátce zamyslel, ale hned ho napadlo, že by se nejraději hned teď ocitl doma. Měsíc už jasně svítil a tlumené šumění lesa znělo trochu zlověstně. Bůhví, kolik je hodin? Ale vtom dostal nápad.

„Naučíte mě tančit?“ zeptal se zvědavě a pokračoval:

„Víte, ve škole budeme mít besídku ke Dni letního slunovratu. Naše paní učitelka s celou třídou nacvičuje taneční číslo a mně to vůbec nejde. Všichni se mi posmívají,

že jsem hrozně nemotorný. Prý úplné dřevo. Nechci jim to pokazit.”

„Dřevo? Prosím tě, jaképak dřevo?” zvolala rozhořčeně rusovlasá víla. „Každé dřevo se přece dovede hýbat. Nevšiml sis, jak krásně se pohybují borovice nebo břízy? Jak plynule pohybují větvemi, když do nich zaduje vítr. To jste celí vy, lidé! Pomlouváte přírodu, která je na tom lépe než vy! Prý tancuje jako dřevo, pche!”

„A pak to vaše lidské srovnávání: je špinavý jako prase, nebo je hloupý jako tele! Takové urážky!”

„Klid,” řekl skřítek s kloboukem na hlavě a vzal rusovlasou vílu kolem ramen. „Nerozčiluj se, Májo, však oni se jednou napraví.”

„Omlouvám se,” rychle zamumlal David. Zrudly mu uši. Vzpomněl si totiž, jak často se kamarádi ve škole častují pokřikem „ty vole.”

„Poslechni, kamaráde,” ozval se dobrácky hejkal. „Naučíme tě tančit, ale s několika podmínkami.”

„Zadarmo to nebude!” přidala se rusovlasá víla, „to ani náhodou“.

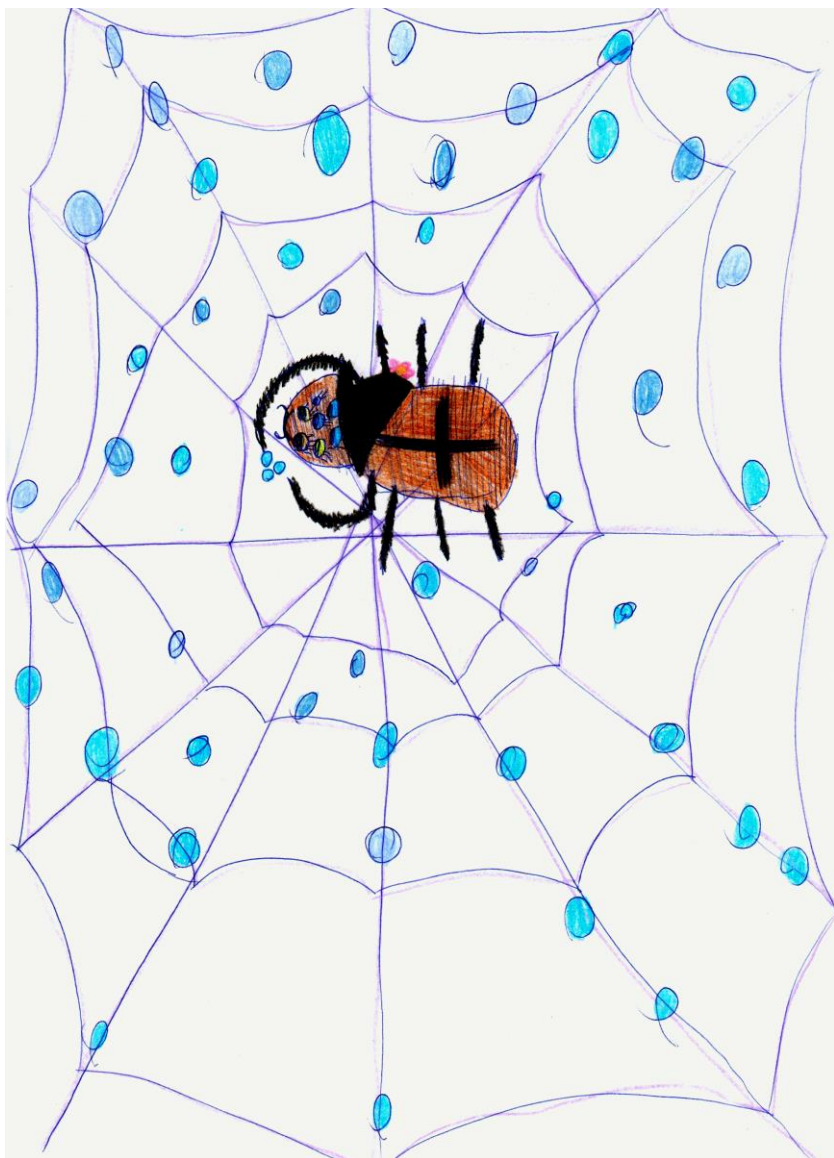
Ostatní postavičky také souhlasně pokyvovaly hlavičkami.

„A jaké podmínky myslíte?” zatrnulo Davidovi.

„Tak předně,” pokračoval hejkal, „musíš si je všechny zapamatovat! Poslouchej dobře!”

„Nikomu o nás neřekneš.”

„K přírodě se budeš chovat vždy hezky.”

„A nebudeš nás pomlouvat!“ uzavřel hekal.

„A přineseš nám tu hnědou sladkou placku, co vy lidi tak často jíte,“ dodala rusovlasá víla Mája.

„Hnědou placku?“ nechápal David. „Jakou?“

„Bývá přece zabalená v lesklých stříbrných obalech, které vy lidi často odhazujete v lese,“ vzdychla první plavovlasá víla.

„Na pěšině to pak bývá jako na smetišti,“ dodala ta druhá.

„Jo, vy myslíte čokoládu?“

„Ano, čokoládu. Tak takhle se ta chutná věc jmenuje. Ano, tu chceme,“ brebentily víly. Davidovi šla hlava kolem.

„A mně dones tři sklenice medu z toho vašeho vesnického obchodu,“ zabručel medvěd.

„No, a mně můžeš sehnat bambusovou hůlku, tahle dubová je pěkně těžká,“ poručil skřítek, „a taky zpěvník italských melodií. Ty děsně zbožňuju.“

„A já chci nové šaty! Hodily by se na ně ty záclony, co vám visí na chatě!“ vykřikla Mája. „Už jsme si jich dobře všimly při minulém úplňku.“

„Tak co. Splníš naše podmínky?“ ptaly se ho všechny lesní bytosti. David na to rychle souhlasně zakýval hlavou.

„Teď tě naučíme tancovat. Dokonce ti k tomu i zahrajeme. Našemu lesnímu bubeníkovi sice zrezivěly činely, je už taky trochu nahluchlej, ale smysl pro rytmus pořád má. U hradní stráže bubnoval skoro tři sta let.“

„A pikolík nám zahraje na vrbovou flétničku. Má úplně novou s tenkým hláskem,“ doplnily se vzájemně víly.

„Ale na tancování musíš mít to správné obutí!“ zvolal najednou Dědeček hříbeček a máchnul dubovou hůlkou. V tu chvíli přistály Davidovi na nohou rudé škrpály.

Potom na lesní mýtině započal v měsíčním svitu veliký taneční rej. Tři víly se plavně vznášely nad zemí a pak chytily Davida za ruce.

„Tanec si musíš užívat! Přestaň myslet na kroky a poslouchej hudbu!“ radil od padlého dubu hejkal. Poskakoval po palouku, zatímco ostatní postavičky seděly na pokáceném kmenu.

Začaly se dít prapodivné věci! Rudé botky uměly zopakovat každý krok, který víly Davidovi ukázaly.

Byla to učiněná krása!

„Davidku, Davidku, přidej se, neboj se!“ zpívaly a vznášely se kolem něho víly, „toč se s námi dokola!“

V kouzelných botách se David docela snadno zapojil do tanečního reje. Už nebude tím nejhorším tanečníkem! Napadlo ho, že všem třem vílám budou maminčiny krajkové záclony slušet! Stejně se na ně v chatě jenom práší a tady budou zářit v měsíčním světle jako sněhové vločky.

Řinčivou hudbu přerušilo houkání sovy. David se konečně zastavil. Nemohl popadnout dech. Ani nevěděl, jak dlouho vlastně tančil? Docela ztratil přehled o čase. Všude kolem už byla černočerná tma. Svítil jen měsíc a lehká mlha se opět snášela na mýtinu. V lese ale stejně bylo temno až k zalknutí.

„Krásná strašidla,” prudce oddychoval, „nešlo by zařídit, abych byl teď doma ve svém pokoji?”

„Byl bych nejraději, kdyby si máma ničeho nevšimla?”

„Tak to zase ne,” zavrčel skřítek, “ve všem ti pomáhat nemůžeme. Když ses vydal sám do lesa, musíš se taky umět sám vrátit. Ty boty si nech, budou se ti hodit. Ale nesmíš nic prozradit, je ti to jasné?”

David souhlasně zakýval hlavou a zaraženě hleděl do tmy tmoucí. Vůbec nevěděl, kterým směrem se má vydat. Cestu zpět si nemohl vybavit.

„Neboj,” chichotaly se šťastné víly a hladily si rozčuchané vlasy, „světlušky ti ukážou cestu domů!”

Vtom se mezi větvemi rozsvítila drobounká světélka, která se spojila v dlouhatánský blikající řetěz a vedla z palouku ven z lesa.

„Děkuju!” zvolal David a rozběhl se domů.

„Nezapomeň na čokoládu!” volaly za ním víly.

Před chatou s baterkou v ruce pochodoval táta sem a tam. Když zaslechl kroky, posvítil Davidovi do očí. Konečně mu spadl kámen ze srdce.

„Kdes byl, prosím tě! Musel jsem mámu dlouho uklidňovat! Naštěstí už usnula, jinak by určitě volala policajty.”

„Tati, víš, já jsem se učil tančit.”

„Teď v noci?”

„Potkal jsem v lese víly a naučily mě tanec na školní besídku.”

„To mě podrž. To nemyslíš vážně. Takovou dobu jsi měl na to připravit si pořádnou výmluvu a ty přijdeš s vílami.“

„Ale tati, je to pravda! Nelžu!“

„No nevím. Měl by ses naučit lhát. Tohle ti máma nezbaští.“

„A ty víly, tati, byly moc krásný. Daleko hezčí než ty naše holky ze třídy.“

„To se ti brzy zapalujou lejtky,“ zamumlal táta a dlouze zívá.

„Mazej spát.“

David ještě zhltnul téměř studenou polévku, která na něho čekala na stole. Zalezl pod měkoučkou deku a záhy usnul, jako když ho do vody hodí. Celou noc se mu honily hlavou lesní melodie, kterými se nechal unášet.

Spal jako zabitý.

Kapitola druhá

Překvapení v botách

Ráno se probudil a najednou už byli všichni doma. Z kuchyně do pokoje mu zavanula vůně teplých palačinek.

„Mami, mami, já mám hlad!“

David se překotně posadil ke stolu. Maminka mu hned podávala talíř s nažloutlými ruličkami, z nichž vytékala červená marmeláda. Ale také se hned zvědavě optala.

„V čem jsi to včera prosím tě přišel? Takový roztrhaný boty? Kde máš svoje botasky?“

David bleskl okem ke dveřím. Pátral zbytečně. Skřítkovy červené boty byly pryč.

„Mami, kde jsou ty boty?“

„Vyhodila jsem je, kde by byly. Koukej si najít ty tvoje nové botasky.“ David okamžitě vyletěl z místnosti a vrhl se k popelnici. Kouzelné boty bohudíky nezmizely. Ležely hned na vrchu. Naštěstí byly jen zasypané skořápkami od vajíček.

„Mami, v těch botách musím tancovat. Víš přece, že bude školní besídka.“

„A proč zrovna v těchhle botách?“ nechápala máma. „To ti poručila učitelka?“

David nevěděl, jak ven z té šlamastyky, tak bezděčně přikývl.

„A kde máš botasky?“

„Já jsem je ... vyměnil.“

„Za tyhle boty?“

„Jo...”

„Ta vaše učitelka už by měla jít do důchodu.” povzdychla si maminka, ale boty Davidovi nechala.

Obrátila se směrem k manželovi, který mlčky snídal další palačinku, a zvedla tázavě obočí. Táta to pro všechny rozhodl následovně:

„Půjdeme se na tu školní akci podívat. Pokud bude náš David trsat v těchhle botách, chci vidět, co na sobě budou mít ostatní.”

Slavnost Dne letního slunovratu, kterou přichystaly učitelky ve školní tělocvičně, začala opravdu načas. Máma s tátou tentokrát přišli opravdu brzy a posadili se hned do první řady. Tak moc byla máma zvědavá na Davidův tanec v rozervaných botách!

„Když budu v první řadě,” mumlal si táta, „uvidím všechno dřív, a když to bude hrozné, taky dřív vypadnu.”

Všichni účinkující se připravovali v zákulisí tanečního parketu. David se mezitím v šatně trochu klepal. Možná to byla malá tréma, možná se bál, že mu vílami slíbené kouzlo nevyjde. Zapochyboval, jestli se neztrapní. Možná, že všem zkazí celou besídku. Navíc se spolužáci mohli z jeho červených roztrhaných střevíců pominout. Zpovzdálí si na ně ukazovali a občas i vyprskli smíchy. Ale David si najednou začal věřit. Botky měl statečně na nohách a s hrdým sebevědomím mlčel. Přestal si všímat poťouchlých úšklebků a soustředil se na nastávající soutěž.

Učitelky pobíhaly sem a tam, popoháněly žáky, kontrolovaly kulisy a zkoušely mikrofony. S trochou úzkostí a trémou se občas maličko potily a nenápadně se v zákulisí křížovaly.

Všechna místa byla už obsazená. Dokonce v poslední řadě se objevili nějací vtipálkové. Stáli tam v divotvorných kostýmech hejkala, skřítko Dědečka hříbečka a medvěda. Byla tam i tři polonahá děvčata s křídly na zádech. Jedna rusovlasá a dvě nachlup stejné modrooké a plavovlasé. „Mají to být lesní víly?“ zaváhal David, „A chtějí mě podpořit?“

Konečně se rozezněla ta správná taneční hudba. Spolužačky Klárka s Lenkou vystrčily Davida směrem kupředu mezi tanečníky první řady. Třída 6.A zahájila svoje taneční vystoupení! Oslava Slunovratu za účasti všech přítomných začala.

„Dělej, co cítíš!“ slyšel pojednou David. „Všechny své pocity vlož do pohybu!“ přilétlo k jeho sluchu.

A David se najednou cítil lehký jako pírkó. Vznášel se mezi spolužačkami, které ho nechápavě sledovaly. Div divoucí! To největší nemešlo ze třídy nejspíš tajně chodilo do baletu! Hudba zněla a taneční rej všechny přítomné uchvátil. Když posléze hudba skončila, tělocvična se otřásala mohutným potleskem. Výkřiky uznání se rozléhaly po celém sále. Davidova máma slzela, táta dělal, že si čistí zamlžené brýle. „Bravo! Bravo!“ ozývalo se zejména ze zadní řady.

Zpocený David se dopotácel do zákulisí. Boty ho najednou začaly nesmírně tlačit.

„No to mě podrž,” strčila do Davida Klárka, „na zkouškách jsi byl hotový dřevo, a teď najednou úplnej labuťák.”

„Hele,” utřel si David pot z čela, „neurážej stromy a labutě. Víš vůbec, jak ladně umí břízy tančit?”

Klárka vykulila oči a zmlkla. V tu chvíli se ve dveřích šatny zjevily v kostýmech povědomé postavičky. Přišly ho sem povzbudit a pochválit jeho známé lesní bytosti: víly, hejkal, skřítek Dědeček hříbeček i velký medvěd. Plácal ho oslavně mohutnou prackou po zádech. David si okamžitě uvědomil, že mu chtěli jen připomenout slíbenou odměnu. Davidův výkon brumlavého medvěda tak dojal, že ze tří sklenic medu slevil na dvě. Ostatní podmínky jejich smlouvy už zůstaly stejné.

Spolužáci jen nechápavě zírali. Pak do šatny vpadla plačící matka. Odstrčila medvěda a vecpala se mezi skřítku a hejkala.

„Davídku, Davídku! Je to vůbec možný, takhle krásně tančit!” a mačkala syna, jako by ho chtěla udusit.

„To ho naučily víly, vid’?” zubil se dojatý táta a mrkal po třech dívkách v průsvitných šatech.

„Řekni, co chceš za odměnu, dám ti, na co si vzpomeneš,” rozplývala se máma.

„Mami,” zčervenal David, „mohl bych dostat čokoládu, dvě sklenice medu, bambusovou hůlku, zpěvník italských

melodií a ...“ David hleděl na vílu Máju a zaboha si nemohl vzpomenout, co jí slíbil. Ta otráveně protočila panenky.

„Jo!“ vzpomněl si David. „A ještě záclony.“

„Záclony?“ vytřeštila oči máma.

David s pusou od ucha k uchu jásavě přikývl. Tím má všechno splněno. Už může klidně odpočívat.

Všechny lesní postavičky náhle zmizely. Světla pozhasínala. Všichni účinkující a diváci se rozešli do svých domovů. Ale povznesená nálada zůstala v jejich srdcích nadlouho předlouho. Možná si na vítěznou taneční soutěž vzpomenou při další slavnosti Dne letního slunovratu. Ale to bude až po prázdninách, až se zase všichni sejdou ve školních třídách plni nových zážitků a nadšeného očekávání. Těšit se bude i jejich třídní učitelka i náš taneční hrdina.

Tajemný les

Poutavý a trochu pohádkový příběh pro čtenáře od 11let

Napsal kolektiv autorů (abecedně):

František Jirka

Eliška Kubátová

Aleš Pichrt

Beáta + Markéta Suchá

Blanka Zemanová

Lucie Zvolánková

*Vytvořeno pod odborným vedením spisovatelky Petry Braunové
v tvůrčí dílně Městské knihovny Sokolov, červen 2021*

Dětské ilustrace Beáta Suchá (10let)

Fotografie a knižní vazba Aleš Pichrt

Formát 149x210, písmem Calibri 13,

Počet listů 24 včetně obrázků, znaků 16 6487 = 9 NS

Jednostranný tisk pouze pro potřebu tvůrčí dílny

Foto knižní vazby

